

Nr 844

**av herr Johansson i Skärstad m. fl.
om liberalare regler för uppsättande av vägmärken.**

Upplysningsmärken, dvs. vägmärken avsedda för vägvisning eller för att giva annan anvisning av betydelse för vägtrafikant, kan enligt vägtrafikförordningen få uppsättas vid bl. a. allmän väg. Ansökningar med begäran om uppsättande av upplysningsmärke lämnas till länsstyrelserna. Det förekommer emellertid att länsstyrelserna avslår ansökningar om uppsättande av upplysningsmärken för anvisning av vägen till kyrkor, samlingslokaler, idrottsplatser och andra icke kommersiella anläggningar i fall där det föreligger ett uppenbart behov härav.

Behovet av upplysningsmärken för ifrågavarande ändamål är särskilt uttalat längs de stora huvudvägarna, t. ex. längs Europaväg 4. När sådana upplysningsmärken saknas tvingas de resande ofta stanna upp under färden för att höra sig för om vägen till samlingslokaler och anläggningar av nämnt slag. En generösare praxis vid behandlingen av ansökningar om uppsättande av upplysningsmärken för vägvisning än vad som nu förekommer – givetvis med beaktande av trafiksäkerhetsaspekterna – skulle i många fall göra det lättare för allmänheten att finna vägen till sådana samlingsplatser.

För genomförande av en åtgärd i motionens syfte torde inte krävas någon lagändring. Det synes vara tillräckligt med en uppmjukning i ifrågavarande avseende av de av trafiksäkerhetsverket utfärdade anvisningarna för uppsättande av vägmärken.

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen anhåller om ändring av anvisningarna för uppsättande av vägmärken, syftande till minskad restriktivitet vid behandlingen av ansökningar om uppsättande vid allmän väg av upplysningsmärken för vägvisning till samlingslokaler och andra icke kommersiella anläggningar.

Stockholm den 23 januari 1975

SVEN JOHANSSON (c)

i Skärstad

BENGT BÖRJESSON (c)

i Falköping

GUNDE RANESKOG (c)